

nogen væsentlig Forøgelse af Indtægterne. Tilbage bliver da kun Indførselstolden. Og Spørgsmaalet om, hvad man her kan vente, er afhængigt af et rent Skøn, et Skøn som ikke kan diskuteres. I saa Henseende ere Tiderne jo gaaede op og ned, de have været stærkt opadgaaende — efter min Mening — i den sidste Periode; men hvor længe det vil holde sig, og hvorledes det vil stille sig i Fremtiden, kan ingen vide.

Det, som fremgaar af denne Oversigt, er egentlig dette, at vor finansielle Status for en væsentlig Del med Fremtiden for Øje er grundet paa, hvorledes det stiller sig med Indførselstolden. Det er vor Hovedindtægt og navnlig vor Hovedindtægt i den Forstand, at det er derfra, vi skulle vente en Forøgelse af Statsindtægten. Naar nu dette er Forholdet, og man saa staar over for en saa væsentlig Reform som den, der indeholdes i Lovforslagene angaaende de direkte Skatter, stiller det sig for mig — som jeg allerede tidligere har haft Lejlighed til at udtale her i Salen — saaledes, at det vilde være i høj Grad betænkeligt at gaa til denne Reform, naar man ikke samtidig sørgede for at faa en Revision af Toldlovgivningen og derved altsaa for at faa et fast Grundlag under Fødderne med Hensyn til Beregningen af den økonomiske Stilling for Toldindtægternes Vedkommende. Skattelovene, saaledes som de foreligge nu, gaa jo ud paa at formidske Statsindtægten gennem de direkte Skatter, afbalancerede med Indkomst- og Formueskatten, med i alt et Beløb af henved 1 Mill., saa vidt jeg husker 800,000 Kr. Den Indtægt, som man ventter til Kompensation for den aldeles sikre Udgift, man har gennem Overførelsen af en Del af de direkte Statsskatter, skal indkomme gennem en Indkomst- og Formueskat. Og hvad denne vil give, er jo usikkert.

Nu kunde man sige: Ja, men naar vi ikke kunne faa gennemført en Toldrevision, bliver Toldloven staaende, som den er; dermed sker ingen Skade, vi beholde det Grundlag for Toldindtægterne, som vi have. Men saaledes er Forholdet i Virkeligheden ikke. Der skal jeg da fremhæve dette, at siden 1871, da Finansminister Fenger første Gang fremsatte Forslag til en Revision af den gældende Toldlov af 1863, have vi uafbrudt haft Spørgsmaalet om en Revision af Toldlovgivningen paa Dagsordenen. Saa vidt jeg har kunnet se, har der i Perioden 1871—94, altsaa i 24 Aar, over 12 Gange været fremsat Forslag til Revision af den, uden at det er lykkedes at

komme til Ende dermed. I 1894 blev der givet Bevilling til Nedsættelse af Toldkommissionen, og siden den Tid har jo Spørgsmaalet om en Revision staaet paa Dagsordenen. Nu har der under denne Forhandling om en Revision af den nævnte Lovgivning stadig været fremsat Krav paa en betydelig Nedsættelse af Toldafgifterne særlig for Livsfornødenheder og for Raastoffer, og disse Krav ere jo ogsaa komne frem nu ved Behandlingen af det foreliggende Forslag i det andet Ting. Jeg tror ikke paa, at man kommer bort fra disse Krav, medmindre man faar en Toldrevision gennemført; først da vil man faa Fred og Ro for dem. Men saa længe der i saa Henseende er Uro, staa vi ogsaa med en Usikkerhed over for vor hele økonomiske Status og med en saadan Usikkerhed, at jeg vilde anse det for i høj Grad betænkeligt at gaa til den ene Del af Skattereformen, naar man ikke kan faa den anden Del med. Det er derfor fra min Side et meget stærkt Ønske, at det vilde kunne lykkes at gennemføre ikke blot Lovforslagene om de direkte Skatter, men tillige Lovforslagene om de indirekte Afgifter, et Ønske, jeg har haft Lejlighed til at fremsætte tidligere, og det er netop ogsaa dette, som har ledet til, at jeg meget stærkt, da dette Lovforslag var til første Behandling i det høje Ting i forrige Samling, fremsatte Ønsket om, at Tinget ved Behandlingen af Lovforslaget vilde beholde dette som Grundlag for Behandlingen, saaledes at man ikke søgte at fravige det givne Grundlag, medmindre der kunde paavises tilstrækkelig Grund. Nu er der jo, siden vi sidst havde Sagen til første Behandling, sket dette, at der fra det Udvalg, som det høje Ting nedsatte, er fremkommet en Betænkning under 23de Marts d. A. Jeg kan nu ikke andet end meget beklage den Maade, hvorpaa det ærede Udvalgsflertal har stillet sig til Behandlingen af denne Sag. Jeg tænker ikke derved paa den Behandling, det ærede Udvalgsflertal har givet Finanstoldsatserne, thi deri er jeg ganske enig med det, at naar man fra Folketingets Side betydelig nedsætter Finanstoldsatserne uden at anvise en Vej til, at Statskassen kan erholde Kompensation for det Indtægtstab, som derved opstaar for den, er det rigtigt, at man her i Tinget gaar tilbage til det oprindelige Forslag i saa Henseende. Men ganske anderledes stiller det sig med Hensyn til Behandlingen af Lovforslaget, for saa vidt Beskyttelsestolden angaar. Jeg kan ikke se rettere, end at det ærede Ud-